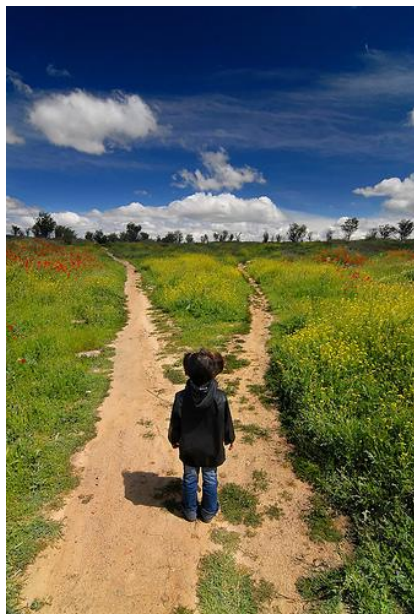

Το λίκνο της συνείδησης

Μια από τις σημαντικότερες προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες, για να μπορέσει ο άνθρωπος να αναπτύξει συνείδηση του εαυτού και των πράξεών του, συνίσταται στο ότι:

Θα πρέπει να βρεθεί κάτω από συνθήκες που θα του επιτρέπουν και κατά περίπτωση θα επιβάλουν μάλιστα να ενεργήσει εντελώς αδέσμευτα, με βάση την προσωπική του κρίση.

Ήδη από τη στιγμή της γεννήσεώς του, ο άνθρωπος, βιώνει ένα σταδιακό διαχωρισμό από εκείνους που τον έφεραν στον κόσμο.

Ως βρέφος, αποχωρίζεται αρχικά από τον ομφάλιο λώρο που τον έδενε με την μητέρα του. Με την έναρξη της εφηβείας, αρχίζει να αποχωρίζεται όλο και περισσότερο από την οικογενειακή στέγη αναζητώντας πια καθαρά προσωπικές εμπειρίες σε όλους τους τομείς της ζωής, ώσπου, με την είσοδό του στον κόσμο των ενηλίκων να αρχίζει να εκδηλώνει την προσωπική συμμετοχή του στο σύνολο της κοινωνικής ζωής.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στα πλαίσια της οντογενετικής πορείας του, όπου, για να αναπτύξει και να διευρύνει τη συνείδηση του και μέσω αυτής την ελευθερία της βουλήσεώς του, είναι απαραίτητο ***για ένα διάστημα, να αποκοπεί από την επιρροή και την άμεση αίσθηση της επιτήρησης του Θεού και Δημιουργού του!***

Άρα, εκτός των άλλων, για να καταστεί δυνατή η εκκόλαψη και ωρίμανση της προσωπική υπόστασης του ανθρώπου, ο Δημιουργός, είναι υποχρεωμένος να κατασκευάσει ένα "μονωτικό υλικό" που να απομονώνει την αντίληψη και την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου από το να συναισθάνεται και ακόμη περισσότερο από το να βλέπει το Δημιουργό του.

Αντιλαμβανόμαστε βέβαια ότι για να μπορεί κάτι να λειτουργεί σαν μονωτικό υλικό θα πρέπει να διαθέτει διαμετρικά αντίθετες ιδιότητες προς τα στοιχεία που οφείλει να μονώσει μεταξύ τους.

Ο Θεός είναι ένα αιώνιο-άχρονο και απανταχού παρών Πνεύμα. Άρα και το νεοδημιούργητο ανθρώπινο ον, που έχει γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση του Πλάστη του, είναι φανερό ότι, κατά την πνευματική του υπόσταση, θα πρέπει να παρουσιάζει κι εκείνο τα ίδια χαρακτηριστικά.

Κατά συνέπεια, απαιτείτε η δημιουργία ενός περιβάλλοντος που να λειτουργεί αφενός υπό το κράτος του "χρόνου"

(ο οποίος θα διαχωρίσει το ανθρώπινο ον από την αίσθηση της αιωνιότητας)

και αφετέρου θα παρουσιάζει τις ιδιότητες του "χώρου"

(ώστε να το διαχωρίζει από την απανταχού παρούσα παρουσία του Δημιουργού).

Εννοείτε ότι το υλικό που θα χρησιμοποιηθεί για αυτό το σκοπό θα πρέπει να παρουσιάζει, στη δομή του, το στοιχείο της παροδικότητας και όχι της αιώνιου σταθερότητας. Διότι, τότε, πως θα ήταν δυνατό ο άνθρωπος να ελευθερωθεί από αυτό το υλικό όταν θα ολοκλήρωνε την πορεία του;

"Σημειώνεται εδώ ότι μιλούμε απλά και μόνο για την παροδικότητα της μορφής και όχι για την παροδικότητα της ουσίας του υλικού, καθώς είναι απολύτως εμφανές ότι ο Θεός, ως αιώνια Οντότητα, δεν είναι δυνατόν να δημιουργήσει από τον εαυτό Του κάτι που να μην έχει αιώνια υπόσταση".

Συνεπώς, το μόνο υλικό που μπορεί να μονώσει το ανθρώπινο ον από την επίδραση που θα ασκούσε πάνω του η άμεση συναίσθηση του Πλάστη του **δεν μπορεί να είναι άλλο από εκείνο το πεπερασμένο στοιχείο που αντιλαμβανόμαστε ως χώρο και χρόνο, δηλαδή ο κόσμος της ύλης.**

Έτσι, για την περαιτέρω επιμόρφωση του ανθρώπου, προκύπτει η αναγκαιότητα δημιουργίας, κατά πρώτον, ενός υλικού περιβλήματος (που θα μονώνει το πνεύμα του ανθρώπου από το Πνεύμα του Δημιουργού) και, κατά δεύτερον, η δημιουργία ενός υλικού κόσμου στον οποίο θα βρεθεί κάτω από τις ανάλογες συνθήκες, ανάγκες και ερεθίσματα ώστε να αναγκαστεί να δράσει εντελώς ελεύθερα σύμφωνα με τη προσωπική του κρίση.

I.K.